

визначити, чи мають застосовуватися до особи будь-які кримінально-правові заходи та чи несе кримінально-значуща поведінка особи якісь кримінально-правові наслідки, а якщо так – то які саме (каральні чи заохочувальні). У вузькому смислі – це лише аналіз фактичних обставин скоєного на предмет наявності ознак складу, передбаченого в КК. Діяльність слідчих органів безпеки, прокуратури та суду свідчить про те, що їх завдання, функції та повноваження не обмежуються самим тільки аналізом наявності ознак складу конкретного злочину. Така діяльність вимагає також визначення меж правомірної і протиправної поведінки (особливо в аспекті гарантування недоторканності особи та свободи вираження поглядів), співвідношення цих злочинів між собою та із суміжними складами тощо.

Останнім часом ані законодавець, ані правозастосувачі, ані суспільство в цілому – не враховують, що засоби кримінального права мають свою специфіку, а сфера їх використання є достатньо вузькою. Вони є засобами «ultima ratio», тобто крайніми засобами, до яких вдається держава, щоб здійснити функцію регуляції і охорони певних суспільних відносин, і які застосовуються тільки тоді, коли бажаного результату не можна досягти іншими засобами. Тільки в такому разі вони можуть бути ефективними. Вирішити ж за допомогою засобів кримінального права різного роду масштабні економічні, соціальні, політичні, ідеологічні та інші проблемні в суспільстві питання неможливо.

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ТА РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Савчук Тетяна Іванівна
кандидат юридичних наук

Харківський національний університет внутрішніх справ

За час незалежності в Україні значно збільшилась кількість корупційних правопорушень, а в останні десятиліття українське суспільство зазнало значних змін, що спричинили сплеск корупції, яка стала на перешкоді демократизації та інтеграції нашої держави у європейський простір.

Корупція не лише становить загрозу розвитку держави та стабільності й безпеці суспільства, а й сприяє підриву її демократичних інститутів та цінностей. Поширення корупції має вкрай негативний вплив на формування і діяльність органів державної влади, підриває довіру громадян до них, зводить нанівець принцип верховенства права та руйнує засади моралі та почуття справедливості в суспільстві, а також підриває авторитет України на міжнародній арені, створюючи тим самим безпосередню загрозу національній безпеці [1, с. 213].

Ефективна боротьба проти корупції в Україні, крім наявності відповідної політичної волі, вимагає належного законодавчого забезпечення, формування ефективної системи державних органів, забезпечення належного координування напрацювання та реалізації антикорупційної політики, заходів запобігання корупції, а також її подолання [2, с. 150].

Основними заходами протидії корупції та здійснення антикорупційного контролю є: 1) спостереження за поведінкою, службовими контактами державних службовців тощо; 2) періодичне вивчення документів щодо діяльності державного службовця за певний період; 3) визначення кола посадових осіб та громадян, з якими державний службовець з корисливих мотивів контактує в процесі роботи, встановлення осіб, з якими такі контакти здійснюються систематично; 4) проведення співбесід із державним службовцем, його керівником та іншими працівниками органу виконавчої влади з певного кола питань; 5) проведення планових перевірок діяльності державного службовця, оцінка законності та обґрунтованості його дій; 6) аналіз

даних оперативного, статистичного та інших видів обліку; 7) моніторинг конкретних управлінських процедур, прийняття рішень, у зв'язку з якими найчастіше вчиняються корупційні правопорушення, поведінки посадових осіб, які відіграють певну роль у прийнятті таких рішень [2, с. 154].

На нормативно-правовому рівні засади боротьби із корупцією закладені у Стратегії сталого розвитку "Україна - 2020". Метою вказаної стратегії є впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. Одним із векторів стратегії розвитку є вектор безпеки, який передбачає проведення антикорупційної реформи.

Основною метою антикорупційної реформи є суттєве зменшення корупції в Україні, зменшення втрат державного бюджету та бізнесу через корупційну діяльність, а також підвищення позицій України у міжнародних рейтингах, що оцінюють рівень корупції. Це буде досягнуто завдяки належній реалізації нової Антикорупційної стратегії та успішному впровадженню нових антикорупційних механізмів. Серед них - декларування майнового стану публічних службовців, запобігання та врегулювання конфліктів інтересів, перевірка доброчесності службовців та моніторинг їхнього способу життя. Подолання політичної корупції вимагає докорінної реформи системи політичного фінансування. Важливим є використання новітніх технологій, зокрема для забезпечення державою доступу до інформації у формі "відкритих даних" [3].

Таким чином, на сьогоднішній день профілактика, запобігання та протидія будь-яким корупційним правопорушенням залишається першочерговим завданням в Україні. Вітчизняний законодавець охопив поняттям «корупційне правопорушення» кримінальний та адміністративний прояв протиправної поведінки посадової особи органу державної влади та особи якій делеговані державницькі функції, в тому числі боротьбу з корупцією, за умови що об'єктивна і суб'єктивна сторони дії, або бездіяльності характеризуються отриманням неправомірної вигоди посадовою особою, або

пов'язаними з нею особами. Так, Закон України «Про запобігання корупції» в статті 1 визначає, що за вчинення корупційного правопорушення встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність [4].

Одними із найнебезпечніших корупційних правопорушень є корупційні злочини. Слід погодитися із О.В. Шемякіним, який вважає, що структура протидії корупційній злочинності містить три комплекси (напрями) різноаспектних зусиль суспільства та держави, спрямованих на стримання корупційної злочинності в соціально допустимих межах: 1) запобігання корупції як соціальному явищу; 2) запобігання вчиненню корупційних злочинів; 3) кримінально-правове реагування на вчинені корупційні злочини [5, с. 17].

Враховуючи викладене можна дійти висновку, що боротьба із корупцією є одним із пріоритетних напрямків діяльності державних органів різних рівнів, та полягає у проведенні різноаспектних заходів за різними напрямками. Успішність такої боротьби сприятиме розвитку демократичної, правової та економічно стабільної держави, яка стане гідним партнером для європейського співтовариства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Скулиш Є. Прояви корупції у сучасних умовах / Є. Скулиш // Право України. – 2010. – №11. – С. 213-227.
2. Корупція: теоретико-методологічні засади дослідження / керівник авт. кол. доц. І.О. Ревак. – Львів: ЛьвДУВС, 2011. – 220 с.
3. Про Стратегію сталого розвитку "Україна - 2020" : Указ Президента України від 12.01.2015 № 5/2015. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>
4. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 49, ст.2056; зі змінами, внесеними Законом № 1975-VIII від 23.03.2017, ВВР, 2017, № 14, ст.159.

5. Шемякін О.В. Протидія і запобігання корупційним злочинам у сфері службової та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / О. В. Шемякін. - К., 2013. - 19 с.

**ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ ШКІЛЬНОГО ПСИХОЛОГА ДО
ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ІНТЕГРАЦІЇ
В ПЕДАГОГІЧНИЙ КОЛЕКТИВ**

Підлипна Л.В.

к. псих. н., доцент,

директор обласного психологічного центру

Анотація. В статті представлено теоретичний аналіз психологічної готовності шкільного психолога до професійної діяльності та інтеграції в педагогічний колектив.

Ключові слова: психологічна готовність, професійна діяльність, профпридатність до діяльності, інтеграція, дезінтеграція.

Психологічна готовність шкільного психолога до професійної діяльності та інтеграції в педагогічний колектив.

В умовах зміни освітніх стереотипів, соціальних, економічних умов, що швидко змінюються, професійна діяльність шкільного психолога значно ускладнюється, висуваючи перед ним пред'являючи підвищені вимоги, актуалізуючи психологічні ресурси особи. Якість, стійкість, успішність професійної діяльності зумовлюється особливостями психологічної готовності фахівця.

Поняття готовності до високопродуктивної діяльності у визначеній ділянці праці, громадському житті Б. Ананьєв визначає як певний «прояв